ἀπάθεια ἡ Ζωή.

— Οἱ ἀδελφοί σου τοῦκοψαν ἕνα δάχτυλο.

— Νὰ πάρ' ἡ ὀργή! Γιατὶ θυμώνετε ἔτσι; Δὲν εἶνε δικό σας τὸ δάχτυλο, κύριε νομάρχη!

— Εἶν' ἀλήθεια, ἕνα δάχτυλο τοῦ γιατροῦ Ὀνορᾶ;...

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία!—εἶπε ὁ δήμαρχος.— Ἀναγνωρίζω τὸ δαχτυλίδι τοῦ γιατροῦ!

Τὸ δάχτυλο εἶχε κοπεῖ στὴ ρίζα του καὶ οἱ Βωτρὲν εἶχαν ἀφήσει πάνω τὸ δαχτυλίδι, γιὰ νὰ διευκολύνουν τὴν ἀναγνώριση.

— Μὰ εἶνε τρομερό!—φώναξε ὁ νομάρχης.

— Καὶ γιατὶ νὰ μὴ κόψουν τὸ δάχτυλο ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ ἔκαμε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ κοπῇ τὸ δικό τους κεφάλι; ἀπάντησε ἡ Ζωὴ μὲ μιὰ ἀκαταμάχητη λογική.

— Ξέρεις νὰ μᾶς πῇς γιατὶ ἔκαμαν αὐτὴ τὴν τερατώδη σκληρότητα;

— Γιὰ νὰ σᾶς δείξουν ὅτι εἶνε ἕτοιμοι γιὰ ὅλα. Δίνουν καιρὸ στὸν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας ὡς αὔριο τὸ μεσημέρι. Ἂν ὡς τότε δὲν τοὺς δοθῇ χάρη, θὰ κόψουν καὶ τὸ ἄλλο μικρὸ δάχτυλο τοῦ γιατροῦ, νιὰ νὰ σᾶς κάμουν νὰ σκεφθῆτε καλύτερα. Καὶ ἂν δὲ λάβουν πάλι τὴ χάρη ὡς μεθαύριο τὸ μεσημέρι, θὰ σκοτώσουν τὸ γιατρό, θὰ σᾶς στείλουν τὰ κομμάτια του καὶ θὰ πάρουν μόνοι τους τὴ λευτεριά τους, ἀφήνοντας σὲ σᾶς τὴν εὐθύνη τῆς πράξης τους. Δὲν ἔχω τίποτ' ἄλλο νὰ πῶ. Μπορῶ νὰ φύγω;

Ἐνῶ τὸ κορίτσι ἔκανε τὴν ἐρώτηση αὐτή, ἦρθε ἕνα τηλεγράφημα γιὰ τὸ νομάρχη.

Ὁ κύριος Ντελαφὸς τὸ ἄνοιξε γρήγορα, τὸ διάβασε καὶ τὸ πρόσωπό του σκοτείνιασε.

Τὸ τηλεγράφημα ἔλεγε:

«Ἀδύνατον νὰ ἔλθωμεν εἰς διαπραγματεύσεις μὲ τοὺς Βωτρέν. Πρέπει νὰ ἰσχύσῃ ἡ δύναμις τοῦ νόμου. Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ ἰατροῦ Ὀνορᾶ ἐνεργήσατε μετὰ περισκέψεως».

— Εἶναι φανερό,—εἶπε ὁ συνταγματάρχης,—ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἀφίνει σὲ σᾶς, κύριε Νομάρχα, ὅλη τὴν εὐθύνη τῶν ἐπιχειρήσεων. Ὅσο γιὰ μένα, θὰ κάμω ὅ,τι μοῦ πῆτε, ἀλλά, γιὰ νὰ μὴ γεννηθοῦν παρεξηγήσεις, θέλω διαταγὲς σαφεῖς. Ἀλλοιῶς νίπτω τὰς χεῖρας.

— Μὰ τί νὰ κάμω;—ἐφώναξε ὁ νομάρχης.—Δὲν βλέπετε ὅτι εἶνε ἕτοιμοι γιὰ ὅλα καὶ ὅτι ἄρχισε ὁ ἀκρωτηριασμός;

— Δὲ μπορεῖτε νὰ τὸ ἀρνηθῆτε. Ἔχετε τὴν ἀπόδειξη στὰ χέρια σας!—εἶπε ἡ Ζωὴ μὲ αὐθάδεια.

Ὁ νομάρχης, ποὺ εἶχε ξεχάσει τὴ μικρή, ντράπηκε ποὺ ἔδειξε μπροστά της ἀμηχανία καὶ προσπάθησε νὰ σώσῃ τὴν ἀξιοπρέπειά του ξεσπώντας σὲ λόγια θυμωμένα.

— Τὸ βέβαιο εἶνε, φώναξε, πὼς μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τ' ἀδέλφια σου δὲ θὰ ἐπιτύχουνε τὴ χάρη! Πρὶν βραδιάσῃ, θὰ τοὺς ἔχουνε σφάξῃ οἱ στρατιῶτες μας!

— Μπᾶ! εἶπε ἡ Ζωὴ κουνώντας τὸ κεφάλι. Ἂν λαβαίνατε τέτοια διαταγή, δὲ θὰ δείχνατε τὴ στεναχώρια ποὺ δείξατε πρὸ ὀλίγου. Μὲ λίγα λόγια: Τὶ πρέπει νὰ πῶ στ' ἀδέλφια μου;

— Ν' ἀφήσουν τὸ γιατρὸ Ὀνορᾶ.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε ἀπάντηση. Προτιμᾶτε νὰ τοὺς κάνετε νὰ κόψουν ἄλλο δάχτυλο ἀπὸ τὸ γιατρό, ἀντὶ νὰρθῆτε σὲ μιὰ καλὴ συνεννόηση! Πέστε μου ἢ ἕνα ναὶ ἢ ἕνα ὄχι καὶ φεύγω!

Ὁ δήμαρχος ἐπρότεινε κάτι:

— Θὰ μποροῦσαμε νὰ τηλεγραφήσωμε στὸ ὑπουργεῖο τὴν ἱστορία τοῦ δαχτύλου. Ἴσως τὸ γεγονὸς αὐτὸ νὰ φέρῃ κάποιο ἀποτέλεσμα.

Ὁ νομάρχης δέχτηκε.

— Ἀμέσως!—εἶπε.

Ἐζήτησε πέννα καὶ μελάνι, ἔγραψε καὶ εἶπε στὴ Ζωή:

— Θὰ μείνῃς στὴ διάθεσή μου ὅσο νἄρθῃ ἡ ἀπάντηση. Στὸ μεταξὺ θὰ πᾶς στὸ πλαγινὸ δωμάτιο. Πρέπει νὰ τελειώσωμε ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα!

— Αὐτὸ θὰ ἐπιθυμοῦμε ὅλοι. Τ' ἀδέλφια μου θ' ἄρχισαν νὰ χάνουν τὴν ὑτομονή τους!

Καὶ ἀφοῦ εἶπε αὐτά, μπῆκε στὸ διπλανὸ δωμάτιο.

***

Ἕνα λεπτὸ ἀργότερα, ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο ἀκούστηκε μιὰ δυνατὴ φωνὴ ποὺ ἔλεγε:

— Δόσε μου πίσω αὐτὸ τὸ φόρεμα! Δόσε μου πίσω αὐτὸ τὸ φόρεμα! Θὰ μοῦ δώσῃς, εἶπα, τὸ φόρεμά μου, κλέφτρα, ἀδελφὴ τῶν φονιάδων;

Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ ἡ Ζωὴ ξαναμπῆκε ζητώντας προστασία ἐναντίον τῆς κυρίας Γουσαὶν ποὺ ἤθελε νὰ τῆς βγάλῃ τὸ φουστάνι διὰ τῆς βίας.

Ἡ Τουσαὶν εἶχε μάθει ὅτι ἡ Ζωὴ φοροῦσε τὸ φόρεμα τῆς Αὐτοκρατείρας καὶ τρέμοντας ἀπὸ τὴν ταραχή της ἔτρεξε στὸ «Χρυσὸ Ἥλιο» καὶ ὥρμησε ἐναντίον τοῦ κοριτσιοῦ.

Ἡ Ζωὴ τώρα ὑπερασπιζόταν τὸν ἑαυτό της μὲ ἀγανάκτηση.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΜΠΟΥΝΑΜΑΔΕΣ

ΤΟΥ Ε. ΠΕΡΡΙΕ

Ὁ κ. Πὶς εἶνε φιλάργυρος. Καὶ κάθε φορὰ ποὺ κοντεύει νὰ τελειώσῃ ὁ χρόνος καὶ καταλαβαίνει πὼς εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ κάνῃ ἕνα σωρὸ μπουναμάδες σὲ πολλὰ καὶ διάφορα πρόσωπα, καταφεύγει σ ἕνα εὐφυέστατο μέσο, μὲ τὸ ὁποῖο γλυτώνει ἀπὸ κάθε ὑποχρέωση. Ἀπ' τὶς 20 κι' ὅλας Δεκεμβρίου, λίγες μέρες πρὶν ἀπ' τὰ Χριστούγεννα δὲν τὸ κουνάει καθόλου ἀπ' τὸ δωμάτιό του καὶ οὔτε καὶ σηκώνεται ν' ἀνοίξῃ ὅταν τοῦ χτυπᾶνε τὴν πόρτα. Ἀπουσιάζει ἀπ' τὸ σπίτι!...

Γιὰ νὰ εἶνε δὲ πιὸ ἐξασφαλισμένος, κολλάει ἀπ' ὄξω ἀπ' τὴν πόρτα του ἕνα χαρτάκι, μὲ τὸ ὁποῖο εἰδοποιεῖ τοὺς ἐπισκέπτας του ὅτι λείπει καὶ ὅτι εἶνε περιττὸ νὰ χαχυπᾶνε ἄδικα.. «Ὁ κ. Πὶς (λέει αὐτὸ τὸ χαρτάκι) ἀπουσιάζει εἴτε ἐπειδὴ πῆγε σὲ κάποιο γάμο!... εἴτε γιὰ νὰ πάῃ κάπου νὰ θεραπευθῇ μιὰ φαντασιακὴ ἀρρώστεια!... εἴτε καὶ ἐπειδὴ ἔχει πένθος... Θὰ ἐπιστρέψῃ δὲ τὸ ἐνωρίτερον τὴν 15 Ἰαναναρίου!...

Καὶ ὁ κ. Πὶς, διπλοκλειδωμένος στὸ δωμάτιό του γελάει φανταζόμενος τὶ μοῦτρα θὰ κάνουν οἱ διάφοροι πρόθυμοι κύριοι ποὺ πολιορκοῦν κάτι τέτοιες μέρες ὅλα τὰ σπίτια γιὰ νὰ δώσουν εὐχὲς καὶ νὰ πάρουν τὸν μπουναμά τους!...

Μὰ ὁ κ. Πὶς, ὁ προνοητικὸς κ. Πὶς, ἕνα πρᾶγμα μονάχα λησμόνησε νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει του: Πὼς ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ τρυπώνουν στὰ σπίτια στὰ ὁποῖα λείπουν οἱ νοικοκυραῖοι... Κάτι τέτοιο συνέβη καὶ σ' αὐτόν.

Τὴν παραμονὴ τῆς πρωτοχρονιᾶς, ὁ κ. Πὶς, τὸν ὁποῖον ὅλοι στὸ σπίτι ἐνόμιζαν ἀπόντα, σήκωσε κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὅλη τὴ γειτονιὰ στὸ ποδάρι ἀπ' τὶς φωνές. Δυὸ κλέφτες εἶχαν ἐπισκεφθεῖ τὸ διαμέρισμά του καὶ τοῦ ζητοῦσαν, μὲ ὕφος κάθε ἄλλο παρὰ εὐγενικό, νὰ τοὺς πῇ ποῦ ἔχει κρυμμένα τὰ λεπτά του. Καὶ ὅταν τὸν ξαλάφρωσαν ἀπ' τὸ πορτοφόλι του, τὸν ἔδεσαν στὸ κρεββάτι του, ἔκαναν μιὰ ἐπιθεώρηση στὰ δωμάτια, πῆραν ὅ,τι πολύτιμο ἀντικείμενο βρήκανε καὶ ἀπὸ δῶ πᾶνε κι' ἄλλοι!,,. Αὐτὴ ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ὁ κ. Πὶς εἶχε μπήξει τὶς φωνές!

Ὁ θυρωρός, ὁ προμηθευτὴς τοῦ σπιτιοῦ, ὁ ταχυδρομικὸς διανομεὺς ποὺ ἔτυχε νἆναι καλεσμένος ἀπ' τὸ θυρωρὸ στὸ τραπέζι, ἔτρεξαν ἀμέσως ἀπάνω, ἔλυσαν τὸν κ. Πὶς καὶ ἐνῶ ἐκεῖνος ἦτανε μισολυγοθυμισμένος, ἄρχισαν νὰ τοῦ σφίγγουν τὰ χέρια καὶ νὰ τοῦ λένε:

— Σᾶς γλυτώσαμε ἀπὸ βέβαιο θάνατο, κύριε Πὶς... Καὶ τὸ εὐτύχημα εἶνε πὼς σᾶς βρίσκουμε ἐπὶ τέλους μιὰ φορὰ σπίτι σας, τέτοιες μέρες, γιὰ νὰ σᾶς εὐχηθοῦμε χρόνια πολλὰ κ' εὐτυχισμένα!...

— Χρόνια πολλὰ κ. Πὶς!

— Εὐτυχὲς τὸ νέον ἔτος!...

-- Τὸν μπουναμᾶ μας κ. Πὶς!...

— Πληρῶστε κ. Πὶς!...

Ε. Περριέ

ΦΤΕΡΑ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

— Τ' ὄσπρα μαλλιὰ εἶνε οἱ ἀφροὶ ποὺ σκεπάζουν τὴ θάλασσα μετὰ τὴν τρικυμία.

***

Ἡ ζωὴ δὲν κουράζει κανέναν. Ὁ ἑαυτός μας μᾶς κουράζει.

***

Ἐκεῖνο ποὺ διακρίνει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὰ ζῶα εἶνε ἡ ἀμφιβολία.

***

Ὁ ἔρως καὶ ἡ πολιτικὴ εἶνε ὁ θάνατος τῆς φιλίας.

Κάρμεν Σύλβα

Ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ τιμωρήσῃς ἕναν ἀχάριστο εἶνε νὰ τὸν ἀφήσῃς νὰ καταλάβῃ ὅτι ἂν φερνόταν διαφορετικὰ θὰ μποροῦσες νὰ τοῦ κάνῃς μεγαλείτερο καλό.

***

Ἡ ἀληθινὴ μετριοφροσύνη δὲν εἶνε νὰ τὸν κατηγορῇς, ἀλλὰ νὰ μὴ μιλᾷς καθόλου γιὰ τὸν ἑαυτό σου.

***

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ σὲ μισοῦν θανάσιμα γιατὶ δὲν ἐλάβατε ποτὲ τὴν ἀνάγκη τους.

***

Τὸ νὰ ὁμολογῇ κανεὶς ἕνα ἐλάττωμά του εἶνε τὸ ἴδιο σὰ νὰ ρίχνῃ κατὰ γῆς τὸ ὅπλο του τὴν ὥρα τῆς μονομαχίας.

Κ. Ντὲ Φρεγκινέτ